

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1To/11/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4616010253
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Hrvola
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4616010253.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Hrvolu a členov senátu JUDr. Stanislava Libanta a JUDr. Petra Kaňu, v trestnej veci obžalovaného S. Z., pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 11.01.2017, sp. zn. 2T/90/2016, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 14. marca 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, d/, odsek 2 Trestného poriadku z r u š u je napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku obžalovanému

S. Z., narodenému XX.XX.XXXX v N., trvale bytom N.,
R. XXX/XX, slobodný, nezamestnaný,
t. č. vo výkone trestu odňatia slobody,

u k l a d á

podľa § 172 odsek 1 Trestného zákona, § 42 odsek 1 Trestného zákona, § 41 odsek 2 Trestného zákona v znení Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 106/2011 z 28.11.2012, za zistenej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. l/ Trestného zákona, postupom podľa § 38 odsek 2, 3 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písm. a/ Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušuje výroky o trestoch uložených obžalovanému:

- trestným rozkazom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2T/57/2016 zo dňa 22.08.2016, doručeným obžalovanému dňa 08.09.2016,
- trestným rozkazom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2T/24/2015 zo dňa 28.05.2015, doručeným obžalovanému dňa 11.11.2015,

ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Hore uvedeným rozsudkom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len súd I. stupňa) bol obžalovaný S. Z. (ďalej len obžalovaný) uznaný vinným zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/ Tr. zák., na skutkovom základe, že:

v presne nezistenom čase a mieste si zadovážil a až do 01.30 hod. dňa 29.10.2015 neoprávnené prechovával v Obci Q., na betónovej ploche pred budovou O. N. 3 ks zatavených injekčných striekačiek o objeme 2 ml s obsahom bieleho kryštalického materiálu s celkovou hmotnosťou 1053 mg s priemernou koncentráciou 55,8 hmotnostných metamfetamínu, 2 ks papierových skladačiek s obsahom bieleho kryštalického materiálu s celkovou hmotnosťou 189 mg s priemernou koncentráciou 58,8 hmotnostných metamfetamínu a 3 ks papierových skladačiek s obsahom bieleho kryštalického materiálu s celkovou hmotnosťou 108 mg s priemernou koncentráciou 60 % hmotnostných metamfetamínu, čo zodpovedá minimálne 21 obvykle jednorázovým dávkam drogy, pričom metamfetamín je zaradený podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.

Za to mu uložil:

- podľa § 172 odsek 1 Trestného zákona, § 41 odsek 1 Trestného zákona, § 42 odsek 1 Trestného zákona a podľa zásad uvedených v § 41 odsek 2 Trestného zákona (v znení Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 106/2012 z 28.11.2012 uverejneného pod číslom 428/2012 Z.z.), za zistenej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. l/ Trestného zákona, zistenej priťažujúcej okolnosti v § 37 písm. h/ Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky,
 - podľa § 48 odsek 2 písm. a/ Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia,
 - podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uloženom mu právoplatným:
 - trestným rozkazom Okresného súdu Partizánske doručeným obžalovanému dňa 08.09.2016 sp. zn. 2T/57/2016,
 - trestným rozkazom Okresného súdu Partizánske doručeným obžalovanému dňa 11.11.2015 sp. zn. 2T/24/2015,
- ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce a to vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad,
- podľa § 73 odsek 2 písm. c/ Trestného zákona ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Uvedený rozsudok, v zákonnej lehote, odvolaním proti výroku o treste napadol obžalovaný. V jeho písomnom odôvodnení vyjadril nesúhlas s výškou uloženého trestu s tým, že chce požiadať o dohodu o vine a treste s uložením miernejšieho trestu. Prostredníctvom obhajcu sa domáhal mimoriadneho zníženia trestu, pretože sa priznal, drogy mal pre svoju potrebu a nepredával ich. Vytýkal pochybenie spočívajúce v konštatovaní priťažujúcej okolnosti - spáchal viac trestných činov, pretože to považoval za rozpor so zásadou ne bis in idem, pričom poukazoval na stanovisko Najvyššieho súdu SR pod č. Tpj 104/2009, čo viedlo k nesprávnej výmere trestnej sadzby. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a uložiť mu miernejší súhrnný trest za použitia § 39 Tr. zák.

Na verejnom zasadnutí obžalovaný zotrval na písomných dôvodoch odvolania. Nad jeho rámec uvádzal, že v rámci súhrnného trestu nemal byť zrušený trestný rozkaz OS Partizánske sp. zn. 2T/57/2016, pretože tam uvedený trestný čin nebol v súbehu s prejednávateľným trestným činom. Podľa jeho názoru mal byť zrušený len trestný rozkaz OS Partizánske sp. zn. 2T/24/2015, kde bol obžalovanému uložený podmienený trest odňatia slobody. Vyjadril ľútosť nad spáchaním trestnej činnosti, chce už viesť riadny život, ktorý predtým nevedel preto, lebo všetko „bral na ľahkú váhu“

Prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, pretože napadnutý rozsudok považovala za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch a uložený trest nemožno považovať za trest neprimerane prísny. Pretože obžalovaný sa v minulosti dopúšťal trestnej činnosti považovala za správne nepoužitie zmierňovacieho ustanovenia.

Krajský súd ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovaným - nezistiac dôvody na postup v zmysle § 316 odsek 1, 3 Trestného poriadku, preskúmal

podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku o treste rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom neopomenul skúmať, či vec neobsahuje chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku a zistil, že dôvodné, aj to len čiastočne, je odvolanie obžalovaného.

Odvolací súd v rámci uvedenej prieskumnej povinnosti zistil, že v konaní predchádzajúcom napadnutému rozsudku súd I. stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a to všetko za dodržania zásad tzv. kontradiktórneho procesu, ktoré boli zakomponované do zákona. Pri tomto postupe sa nedopustil takých chýb, ktoré by bolo možné považovať za podstatné chyby konania v zmysle § 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por.

Súd I. stupňa správne zistil, že vykonané zákonné dôkazy spoľahlivo preukazujú skutkové zistenia, ku ktorým dospel súd I. stupňa v tzv. skutkovej vete napadnutého rozsudku, nepochybil, keď z nich vyvodil právny záver o tom, že naplňajú formálne znaky skutkovej podstaty zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/ Tr. zák. K týmto právnym záverom dospel po tom čo dôkazy vyhodnotil v súlade s kritériami vyplývajúcimi z § 2 ods. 12 Tr. por. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd I. stupňa poukázal na prijaté vyhlásenie obžalovaného o vine a uviedol aj právne úvahy, ktorými sa riadil v rámci rozhodovania o druhu a výmere trestu a následne aj právne závery, ku ktorým dospel.

Odvolací súd v rámci preskúmaním správnosti odvolaním napadnutého výroku o treste zistil dôvod na jeho zrušenie podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/, ods. 2 Tr. por. a pretože boli splnené zákonné podmienky uvedené v § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol sám.

Napadnutý výrok o uložení súhrnného trestu je nutné považovať za nedostatočne zdôvodnený a z toho dôvodu aj nejasný a nepreskúmateľný. Absentujú v ňom patričné právne úvahy o tom, na základe čoho súd I. stupňa dospel k právnemu záveru o súbehu trestnej činnosti u všetkých trestných činov vo veciach OS Partizánske sp. zn. 2T/57/2016, 2T/24/2015 a v prejednávanej veci.

Súhrnný trest je jedným z postihov „mnohosti trestnej činnosti toho istého páchatel'a“, pričom teória trestného práva hmotného rozoznáva viac prípadov viacčinného súbehu. To znamená, že v prípade dvoch a viac trestných činov sú tieto v súbehu vtedy, ak v medziobdobí medzi okamihom spáchania prvého z nich a okamihom spáchania druhého z nich (resp. posledného) nedošlo k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku za nejaký trestný čin toho istého páchatel'a (bez ohľadu na to, či sa odsudzujúci rozsudok týkal niektorého týchto trestných činov alebo trestného činu spáchaného ešte skôr mimo okruhu týchto skúmaných trestných činov), a to takého rozsudku, ktorý bol ako prvý odsudzujúci rozsudok v trestnom stíhaní pre tento trestný čin vyhlásený a ktorý potom svojho času aj nadobudol právoplatnosť a naň možno dosiaľ prihliadať. Z tejto definície vyplýva :

-že okamih (teda nie deň) vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku spôsobuje, že vo vzájomnom pomere viacčinného súbehu môžu byť jednak len trestné činy spáchané pred týmto okamihom, jednak trestný čin spáchaný po tomto okamihu s niektorým trestným činom spáchaným pred týmto okamihom,
- že ak v trestnom stíhaní o určitom trestnom čine rozhodoval súd prvého a druhého stupňa, a to prípadne viackrát, pre posúdenie otázky súbehu je rozhodujúci okamih, kedy bol v konaní niektorým zo súdov prvého alebo druhého stupňa po prvý raz vyhlásený odsudzujúci rozsudok a nezáleží na tom, že tento prvý odsudzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť hoci v čiastočne pozmenenej forme (napr. zmenila sa právna kvalifikácia skutku alebo sa zmenil alebo sprísnil trest); za odsudzujúci rozsudok ako prekážku súbehu sa tu však nepovažuje rozsudok, ktorým súd upustil od potrestania (a to vzhľadom na fikciu neodsúdenia) alebo ktorým súd uznal vinu, ale neuložil trest. Napokon z tejto definície vyplýva, že odsudzujúci rozsudok nie je na prekážku súbehu ani vtedy, keď v čase rozhodovania o tom, či tu je alebo nie je súbeh, treba už na páchatel'a vo veci trestného činu, za ktorý došlo k jeho odsúdeniu, hľadieť, akoby nebol odsúdený.

Žalovaného skutku sa mal obžalovaný dopustiť od nezisteného času do 29.10.2015, kedy je možné považovať skutok za dokonaný.

Skutku vo veci OS Partizánske sp. zn. 2T/24/2015 (trestný rozkaz bol vyhlásený dňa 11.11.2015) sa obžalovaný dopustil dňa 07.01.2015.

Skutku vo veci OS Partizánske sp. zn. 2T/57/2016 (trestný rozkaz bol vyhlásený dňa 08.09.2016) sa obžalovaný dopustil v období od 29.07.2014 do 14.06.2016, kedy je možné považovať skutok za dokonaný.

Z uvedených faktov vyplýva, že v súbehu sú len trestné činy - v prejednávanej veci s trestným činom vo veci OS Partizánske sp. zn. 2T/24/2015. V súbehu s nimi nie je trestný čin spáchaný vo veci OS Partizánske sp. zn. 2T/57/2016, pretože medzi jeho spáchaním a spáchaním trestných činov v prejednávanej veci a vo veci OS Partizánske sp. zn. 2T/24/2015 bol vyhlásený trestný rozkaz, teda odsudzujúce rozhodnutie a to dňa 11.11.2015.

Túto zistenú nesprávnosť však musel odvolací súd posudzovať z pohľadu zásady trestného konania - zákazu reformatio in peius (zákaz zmeny k horšiemu, pretože prokurátor nepodal v neprospech obžalovaného odvolanie) a zistil, že náprava v tomto smere by bola v neprospech obžalovaného.

Odvolací súd v rámci prieskumnej povinnosti ďalej zistil, že súd I. stupňa nepostupoval dôsledne pri posudzovaní zistenej príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. t.j., že spáchal viac trestných činov v súvislosti so súčasnou aplikáciou ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. o súhrnnom treste a to vzhľadom na zásadu trestného konania „ne bis in idem“ (nie dvakrát o tom istom). Spáchanie zbiehajúceho sa trestného činu sa však v súlade so zásadou „ne bis in idem“, vyjadrenou v § 38 ods. 1 Tr. zák. nepoužije ako príťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., ak by išlo zároveň o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona - § 41 ods. 2 Tr. zák. (Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj/104/2009). V tomto smere odvolací súd akceptoval námietku obžalovaného.

V dôsledku uvedeného právneho záveru došlo k zmene pomeru poľahčujúcich a príťažujúcich okolností z 1:1 na 1:0, čo odôvodňuje aplikáciu § 38 ods. 2, 3 Tr. zák., v zmysle ktorej odvolací súd najskôr upravil zákonom ustanovenú trestnú sadzbu (3 až 10 rokov odňatia slobody) následne ju upravil v zmysle zásad uvedených v § 42 ods. 1 a § 41 ods. 2 Tr. zák.

Následne po zrušení napadnutého výroku o treste limitovaný zásadou zákazu reformatio in peius rozhodol odvolací súd o uložení súhrnného trestu odňatia slobody vo výmere uvedenej v napadnutom rozsudku s jeho výkonom v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a s prevzatím zrušenia výrokov o trestoch z trestných rozkazov OS Partizánske sp. zn. 2T/57/2016 a 2T/24/2015.

V konaní predchádzajúcom napadnutému rozsudku ani v odvolacom konaní neboli zistené žiadne také okolnosti prípadu alebo pomery obžalovaného, z ktorých by bolo možné vyvodiť záver, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a zároveň, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti by postačovalo uloženie trestu kratšieho, t.j. pod dolnú hranicu trestnej sadzby t.j. pod 3 roky odňatia slobody. Na takéto konštatovanie nepostačuje len priznanie a oľutovanie obžalovaného, čo mu bolo zohľadnené v priznaní poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. ani všeobecné poukázanie na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku i osobu obžalovaného. V súvislosti s osobou obžalovaného je nutné konštatovať, že sa jedná o páchatel'a, ktorý sa dostal do rozporu so zákonom už v roku 2011 (odsúdenie je zahladené), kde mu bolo uložené aj ochranné ústavné protialkoholické liečenie, ktorého forma mu bola zmenená na ambulantnú. Teda je možné konštatovať, že obžalovaný okrem problémov so zákonom má problémy aj s užívaním alkoholu a drog, teda nie sú u neho žiadne také pomery, ktoré by odôvodňovali splnenie záveru predpokladaného v § 39 ods. 1 Tr. zák.

K obžalovaným vnesenej požiadavke v odvolaní na uzavretie o vine a treste je potrebné konštatovať, že takáto možnosť bola možná len v konaní pred súdom I. stupňa a bola mu umožnená, ktorú však obžalovaný odmietol. V neskoršom štádiu trestného stíhania uzavretie dohody o vine a treste už nie je možné.

Odvolací súd v napadnutom výroku o treste zistil aj chyby spočívajúce v :

- nesprávnom označení Nálezu Ústavného súdu SR, ktorý správne znie PL.ÚS106/2011,
- ukladaní úhrnného trestu a citácie § 41 ods. 1 Tr. zák., pretože súhrnný trest je vždy aj trestom úhrnným,

- v nesprávnej citácii ustanovenia § 42 ods. 2 veta prvá Tr. zák. pri súhrnnom treste v časti slovného spojenia „... a to...“, keď správne má byť slovíčko „ak“.

V odvolaní nenapadnutom výroku o ochrannom opatrení súd I. stupňa nesprávne citoval písmeno c/ § 73 ods. 2 Tr. zák., keď správne mal uviesť písmeno d/ a odsek 4 a § 74 ods. 1 Tr. zák., na čo odvolací súd len upozorňuje.

Vychádzajúc z uvedených právnych úvah, odvolací súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto rozsudku, keď nezistil iné dôvody na jeho zmenu, ktoré by boli v prospech obžalovaného.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok (§ 306 ods. 1 Tr. por.).